

[Birkholm]

patienten opmærksom på, at i stedet for det præparat, som nu står her på disken, findes der et meget billigere præparat, og apotekerne har heller ingen særlig mulighed for – på samme måde som en læge – at give patienten den nødvendige vejledning om de forskellige præparaters bivirkninger.

Jeg synes derfor, at denne snak om, at forbrugerne selv må sørge for at sætte sig ind i sagerne ved hjælp af de midler, som nu engang allerede foreligger, er en dårlig og billig undskyldning for ikke at støtte forslaget, som i sidste instans også vil være til fordel for forbrugerne.

Taanquist (S):

Jeg vil gerne takke de ordførere, der har været positive over for forslaget. Det er desværre nok ikke flertallet, der i hvert fald umiddelbart har givet udtryk for, at de er positive over for det.

Jeg vil gerne begynde med at give udtryk for, at vi aldeles ikke er uenige hverken med indenrigsministeren eller med de andre ordførere, der har talt om Lægemiddelfortegnelsen, Lægemiddelkataloget og den lægemiddelinformation, der gives gennem Ugeskrift for Læger. Vi er ikke uenige i, at det er en hensigtsmæssig og en god oplysning. Men det, vi gør opmærksom på, er, at denne gode og relevante oplysning fuldstændig drukner i den oplysning, der i øvrigt gives på en mere reklamemæssig måde og, som jeg før har givet udtryk for, på en temmelig billig, reklamemæssig måde, i hvert fald en temmelig farverig reklamemæssig måde. Det kan f. eks. illustreres med, at lægemiddelindustriens og importørernes totale udgifter til lægemiddelinformation er omkring 275 mill. kr., mens udgiften til Lægemiddelkataloget kun er 1,1 mill. kr. Alt det giver dog et vist størrelsesforhold mellem, på hvilken måde man får den relevante oplysning og den uvildige oplysning, og på hvilken måde man får den massive påvirkning fra importører og producenter.

Hr. Svend Erik Sørensen fra det konservative folkeparti fik en hel del ideologi ind i sit indlæg og insinuerede også, at vi ikke havde tillid til den information, der blev givet igennem Lægemiddelkataloget osv. Den har vi altså tillid til, men det er bare ikke nok, og lægerne har jo selv givet udtryk for, at det er

tidkrævende for en læge at finde frem til det økonomisk og terapeutisk mest hensigtsmæssige produkt.

Jeg forstår ikke, hvordan hr. Svend Erik Sørensen kan sige, at det er fantastisk fra forslagsstillerne at påstå, at langt den overvejende del af lægemiddelinformationen kommer fra producenter og importører. Jeg har nævnt tallet, det er 275 mill. kr., og alle andre udgifter til informationer blegner i sammenligning med dette tal.

Jeg tror, fru Birthe Hansen har ret i at sige, at industrien er ikke tossegod. Man ved godt, hvorfor man anvender 275 mill. kr. til dette formål.

Første del af hr. Knud Linds indlæg var jo meget underholdende, sidste del af indlægget ved jeg ikke rigtig hvad var, for jeg synes, hr. Knud Lind egentlig var en hel del enig i forslaget. Hr. Knud Lind siger, at vi bør koncentrere os om de importerede medikamenter. Ja men det er jo netop importørerne, der bruger det helt store beløb, nemlig noget i retning af 200 mill. kr. om året til at informere om deres produkter. Det er i øvrigt næsten 22 pct. af deres omsætning, som bruges til ren information. Derfor håber jeg, at hr. Knud Linds holdning over for dette forslag er mere positiv, end det umiddelbart kom til udtryk i hr. Knud Linds indlæg heroppefra.

Hr. Svend Erik Hovmand henviser også til, at der foregår megen information, og spørger så, om vi forventer et højere niveau af den statslige lægemiddelinformation. Ja, selvfølgelig forventer vi et højere niveau af den statslige lægemiddelinformation, end vi forventer fra de mennesker, der supplerer informationen for at sælge deres egne produkter.

Fru Aase Olesen siger lidt hånligt, at man afviste forslaget sidste år under førstebehandlingen, og så burde vi måske ikke have genfremsat forslaget, men den videre diskussion i medierne, bl.a. i Ugeskrift for Læger, har meget tydeligt vist, at der er behov for at genfremsætte dette forslag, idet mange læger selv giver udtryk for, at der er behov for en statslig lægemiddelinformation.

Fru Aase Olesen peger netop på en af de ting, som vi selv har gjort så meget opmærksom på, nemlig markedsføringen og gaverne. Det er netop det, der er grundlaget for det hele: den måde, man sælger disse livsvigtige produkter på. Det er de samme metoder,